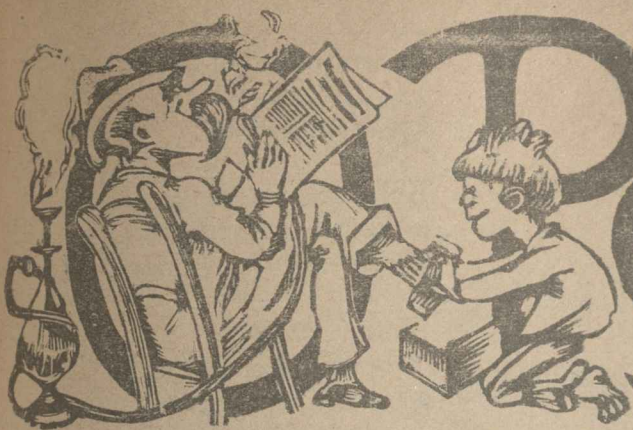

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδραύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν ἱερθενῶνων.

Ἐν τῷ χίλιῳ καὶ ἑνιάκῳ σα δεκαέξῃ
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκ' ἡ φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τρίτ' Ἰουλίου καὶ εἰκοστή,
λυσσοῦν Σωτήρες σεβαστοί.

Χίλια καὶ τρακόσα καὶ ἑνενήντα δύο,
μέσα σὲ Σωτήρων στοχασμοὺς εἰσδύω.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

- Π.— Τί κάνεις, ἀδελφέ,
μεγάλε καὶ σοφῆ;
Φ.— Πολὺ καλὰ, καὶ σύ;
Π.— Πολὺ καλὰ, μερσί.
- Φ.— Καὶ πῶς περνᾷς τῆς ὥρας
μέσα σ' αὐταῖς τῆς μπόρας;
Π.— Κακὰ ψυχρὰ καὶ μαῦρα...
μέσα μου νοιώθω λαύρα
καὶ λύσσα γιὰ νὰ δράσω,
καὶ ἐν στόματι μαχαίρας
κάθε τοῦ κόσμου τέρας
καὶ μπόγια νὰ περάσω.
- Φ.— Τί νὰ σοῦ πῶ καὶ πάλι...
ἀδράνεια μεγάλῃ
τὸ πᾶν ἀποχαυνώνει.
- Μήτε καμμία δρᾷσις
σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
τὸν νοῦ μας δὲν γανώνει.
- Χάσκωντας περπατῶ,
νύστα, χασμουρητό,
μουχλα καὶ σαχλαμάρα.

Μήτε κανένας κρότος,
καὶ μήτε γεγονότος
σημαντικοῦ τρομάρα.

Δὲν βλέπομεν ἀγῶνας,
δὲν βλέπομεν τυφῶνας,
καὶ κλύδωνας καὶ δίνας.

Μόνον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
φωνάζουν μερικοὶ
ὅτι φοφοῦν τῆς πείνας.

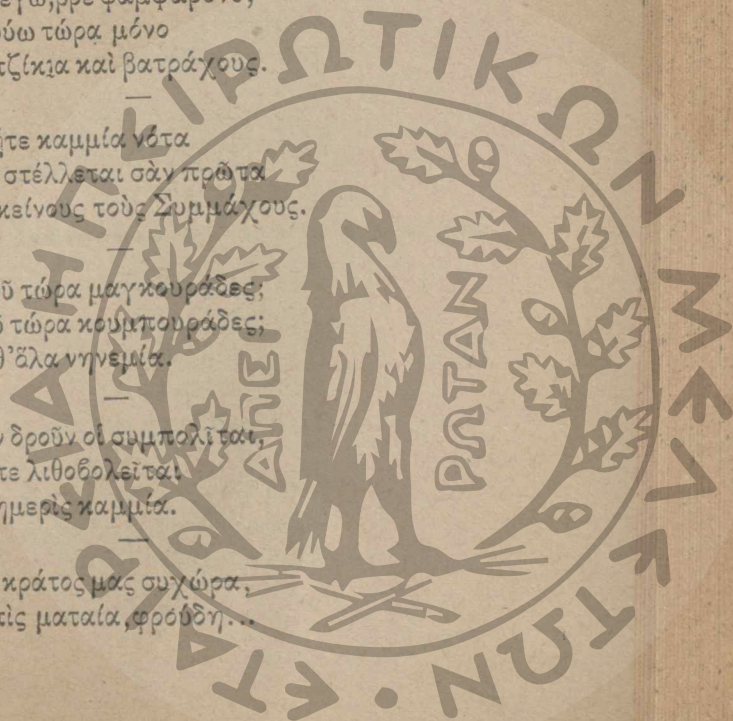
Κι' ἐγώ, βρὲ φαμφαρόνο,
ἀκούω τώρα μόνο
τζίτζικια καὶ βατράχους.

Μήτε καμμία νύστα
δὲν στέλλεται σὰν πρῶτα
σ' ἐκείνους τοὺς Συμμάχους.

Ποῦ τώρα μαγκουράδες;
ποῦ τώρα κουμπουράδες;
καθ' ἅλα νηνεμιά.

Δὲν δροῦν οἱ συμπολίται,
μήτε λιθοβολεῖται
ἐφημερίς καμμία.

Τὸ κράτος μας συχώρα,
ἐλπίς ματαία, φρόνη...

πού τὸ Κουδέρνο τώρα
τοῦ Γουναρο—Σκουλούδη;

Ποῦ μένος τῶν γερόντων,
πού δὲν περνοῦσε μέρα
χωρὶς σ' αὐτὴ τῇ σφαίρα
ν' ἀκούσης ἓνα βρόντον;

Πῶς μ' ἄρεσαν οἱ γέροι!...
ἔδρα μ' αὐτοὺς ἡ χώρα,
κι' ἂν κυβερνοῦσαν τώρα
μέσα σ' τὸ καλοκαίρι,
θᾶχανε κάθε τόσο τὰ φεγγαριάτικα των
καὶ θᾶψαλες τὴν δόξαν νέων κατορθωμάτων.

Ἐκεῖνος ὁ Ζαήμης φέρεται καθὼς πρέπει,
ἀλλὰ δὲν ἔχει κρᾶσιν,
πού πάντοτε πρὸς δρᾶσιν
νυχθημερόν νὰ ρέπη.

Ἐκεῖνος, στραβοκάνη,
συμβούλια δὲν κάνει
μεγάλα νύκτα μέρα.

Νότες δὲν ξεφουρνίζει,
καὶ μήτε δαιμονίζει
Γαλλία κι' Ἑγγλιτέρα.

Αὐτὸς ὁ προεδρεύων τῶν τώρα κυβερνώντων
δὲν ἔχει τῶν γερόντων
τὸ μένος καὶ τὸ σφρίγος,
ὅπου σὲ πιάνει ρίγος.

Ἐκεῖνος, βρὲ κεφάλια,
ὑφονταῖ δὲν πέρνει,
ζιζάνια δὲν σπέρνει
καὶ τᾶχει μέλι γάλα.

Εἶναι πολὺ πεζός,
κάθεται σὰν χαζός,
ρομφαίαν δὲν κρατεῖ.

Δὲν συγκλονίζει βράχους,
καὶ μήτε τοὺς Συμμάχους
τοὺς πάει ριπιτί.

Β'

Π. — Τί νὰ σοῦ πῶ... καθόλου
ἐνός τοιοῦτου ρόλου
Κουδέρνο δὲν μ' ἄρέσει.

Θέλω ψυχῆς λαχτάrais,
θέλω πολλαῖς ἀντάrais,
θέλω σπαθὶ σ' τῇ μέσῃ.

Τί νύστας ἐποχή!...
καμμία ταραχὴ
διανοιῶν μεγάλων.

Καὶ τώρα ναυτιᾶς
μὴ βλέπων στρατιάς
κατὰ τῶν Ἀγγλογάλλων.

Καθένας ἀδρανῆς
σ' τὸν καφενὲ συχνάζει
καὶ κλαίει τὴν μητέρα.

Κι' ὁ μπάρμπα-Στεφανῆς
γεφύρια δὲν τινάζει
ἀπάνω σ' τὸν ἄερα.

Κι' ἐμένα, μυιγοχάφτη,
Κυδέρνησις τοιαύτη
καθόλου δὲν μ' ἄρέσει.

Ὅπου δὲν σπᾶ ποτήρια
κι' ἀφίνει τὰ γεφύρια
σ' τὴν πρώτη τους τὴν θέσι.

Ὡ πληξὶς κι' ἀηδία,
πατριωτῶν καρδία
σὰν πρὶν δὲν πυρπολεῖται.

Κι' ἀπὸ λευκὸ μαλλί
Δύσις κι' Ἀνατολή
τώρα δὲν ἀπειλεῖται.

Δὲν μοῦμεινε κεφάλι
μέσα σ' αὐτὸ τὸ χάλι
τῆς ἐποχῆς τῆς στείρας.

Καὶ βλέπω τοὺς Σωτήρας
νὰ τρέχουν ἀνευ ξίφους
καὶ νὰ γυρεύουν ψήφους.

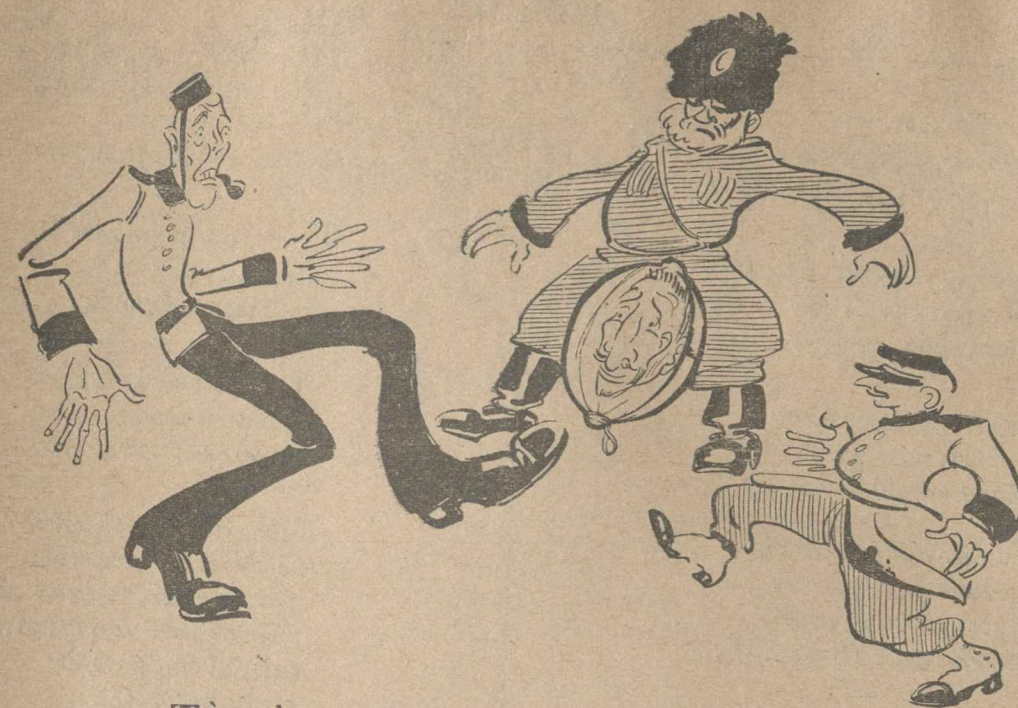
Γιὰ τοὺτους μέγας ζήλος,
κι' ὁ Γούναρης ὁ φίλος
μὲ τὴν Ἀντάντ φιλεῖται.

Τὰ θέατρα γεμάτα,
καὶ λὲν πῶς ἡ ντομάτα
μὴ κι' εἴκοσι πουλεῖται.

Εὐτυχιῶν πληθώρα
κατέκλυσε τὸ Γένος
παράποτε μεγίστη.

Ἀλλάξαν καὶ τὴν ὥρα,
ἀφοῦ προηγουμένως
μᾶς ἔλλαξαν τὴν πίστι.

Νὰ καὶ μεταβολὴ
τῆς ὥρας, Φασουλῆ,
μὲς σ' ἄλλα θαυμαστά.

Τὸ φούτ μπῶλ τῶν Ἀγγλογάλλων
καὶ τῶν Ρώσων καὶ τῶν ἄλλων.

Καὶ χαίρουν σκυολόγια
σὰν βλέπουν τὰ ρολόγια
νὰ τρέχουνε μπροστά.

Γιὰ τοῦτο θὰ σκιρτήσω,
τώρα δὲν πᾶμε πίσω,
τραβοῦμ' ἐμπρός κι' ἐμεῖς.

Ἐμπρός καὶ σύ, κοντέ,
προχώρει, καὶ ποτὲ
μὴν ὀπισθοδρομήεις.

Μὲ τὸ σπαθὶ σ' τὴν θήκη
τὸν πόλεμο κυτῶ,
καὶ σ' τὴν Θεσσαλονίκη
τοὺς Ρώσους χαιρετῶ.

Μοῦ λὲν σ' τὰ καφενεῖα
ἐτι κι' ἡ Ρουμανία
βγαίνει μετ' οὐ πολὺ.

Κι' ἐγὼ προσμένω πότε
θᾶλθῃ, συμπατριῶται,
ἡ μέλλουσα Βουλὴ.

Γ'

Καθένας τώρα σιωπᾶ,
πλὴν καὶ Σωτήρηδες ἄβροι
δὲν ἔχουν πλέον μίση.

Κι' ἂν δῆς σ' τὸν ὕπνο σου παπᾶ,
κάποιος μὲ ράσο θὰ σὲ ἔρῃ
καὶ θὰ σὲ κατηχήσῃ.

Κι' ἂν ἱερὰν κατήχησιν διαβάξης, πατριώτη,
γιὰ σίγουρα σ' τὸ δρόμο σου θὰ ἔρῃς τὸν Παπαφώτη,
κι' ἂν δῆς πῶς φαρδομάνικα σοῦ βάζουν, φιλαράκο,
θὰ δῆς τὸν Γούναρη παπᾶ καὶ τὸν Σκουλούδη διάκο.

Κι' ἂν δῆς πῶς ἔτυχε νὰ πᾶς σὲ μοναστήρι κάποιο,
νὰ ξέρῃς, πλάσμα σάπιο,
πῶς Ἡγούμενου λαλιὰ σ' αὐτιά σου θ' ἀντηχήσῃ
καὶ θὰ σὲ κατηχήσῃ.

Κι' ἂν δῆς καὶ σὺ καλόγηρα μὲ μάτια πυρωμένα,
θὰ πῇς, νερόδραστε λαπᾶ,
παπαδοπούλα τοῦ παπᾶ,
κατήχησε κι' ἐμένα.

Ραπατάου ραπατοῦ,
ἀποστράτευσις Στρατοῦ,
πρασφιλεῖς μου συμπολεῖται.

Κι' ἂν τὸ τοῦτο ρασοφόρων
καὶ ψαλτῶν καὶ νεωκόρων
ἐπιστράτευσις τελεῖται.

Μὲ παπάδες τὰ στελέχη
συμπληροῦνται τὰ κενά,
καὶ σὲ κἄλλαις κλήρος τρέχει
ἀλαλάζων ὁσανά.

Ὁ Στρατὸς δὲν διελύθη,
φθάνουν ἐκ τετραπεράτων
τ' ἀρεμάνια τὰ πλήθη
ρασοφόρων ἐπιστράτων.

Τρέχουν μ' ἐνθουσιασμοὺς
 ὅσων Πατρῶν τὸν πατριώτη
 ψάλλοντες ἀφορισμοὺς
 γιὰ τῆς Κρήτης τὸν προδότη.

Σήμαντρον μᾶς προσκαλεῖ
 πρὸς ἀγῶνα ζηλευτὸν
 καὶ ἱερὰν μυσταγωγίαν.

Δίκαιοι καὶ ἁμαρτωλοὶ
 δέχονται κατηχητῶν
 σεβασμίων εὐλογίαν.

Πιθανὸν νὰ προσκληθῇ
 καὶ καθένas Ριζαρίτης,
 καὶ ἔτσι νὰ χαντακωθῇ
 ὁ προδότης τῆς Κρήτης,

Οὐ μὴν ἐπιστρατεύονται καὶ μερικοὶ δασκάλοι
 μὲ δυνατὸ κεφάλι,
 καὶ δασκαλεύουν τῶν καλπῶν τὴν δόξαν τὴν αἰδίων,
 καὶ παλαιᾶς γραμματικῆς τροχίζουν ἐγχειρίδιον,
 καὶ τὸν προδότην ἀπειλοῦν διὰ φρικτῶν ρημάτων,
 δι' ἀπολύτων μετοχῶν καὶ δι' ἀπαρεμφάτων.

Λόγοι σὲ τούτους ἀπαντοῦν
 κρανίων ἐξημμένων,
 καὶ ὑπερσυντέλικοι βροντοῦν
 μετὰ παρακειμένων.

Μὰ καὶ δασκάλαις μερικαῖς
 ὅσῃς ζάλαις τῆς ἐκ λογικαῖς
 αἴφνης ἐπιστρατεύονται.

Καὶ μὲς ὅτ' αὐτὰ τόσα ξαφνικὰ
 φалτήρια καὶ συντακτικὰ
 βλέπεις ν' ἀνακατεύονται.

Καθένas πατριώτης
 ὑφούται πλήρης θάρρους
 καὶ κουτουλᾶ μὲ τᾶστρα.

Ἐπιστρατεία πρώτης,
 ποῦ κάνει ὅσους Βουλγάρους
 καὶ ὅσους λοιποὺς χαλάστρα.

Νὰ καὶ σοφῶν δασκάλων κατηχημένον σμήνος,
 ἐν μέσοις ἀορίστοις μαινόμενον κτυπᾷ,
 καὶ ὁ Γούναρης προβάλλει, καὶ σκέπτεται καὶ ἐκεῖνος
 πῶς διὰ τῆς μεθόδου νὰ δράσῃ τοῦ παπᾶ.

Αὐτὸς μᾶς πυρπολεῖ
 καὶ πάλιν μᾶς καλεῖ
 πρὸς ἱεροὺς ἀγῶνας.

Ὅν ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
 δασκάλοι προσκυνεῖτε
 καὶ νῦν καὶ στοὺς αἰῶνας.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν πάλην,
 ποῦ δίνει σ' ὅλους κέφι,
 πρὸς τὴν Ἀντάντ καὶ πάλιν
 πύρινον βλέμμα στρέφει,
 καὶ μ' αἶσθημα πολὺ
 τέτοια τῆς ὀμιλεῖ.

Τὸν φεσάτο τὸν στωμύλο
 δέξου τον ὡς προσφιλή,
 μὴ μοῦ φέρεσ' ἐναντία.

Παρὰ νᾶχης ἓνα φίλο
 σοῦ συμφέρει πρὶν πολλὸ
 νᾶχης δύο, βλακεντία.

Ἐλα τώρα, πέρδικά μου,
 ὅτ' ἀγκαλάνια τὰ δικά μου.
 Ἄφησε τὸ τόσο νάζι
 καὶ τὴν τόση κουταμάρα,
 πλὴν ἐκείνη τοῦ φωνάζει:
 ὁρὲ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάραι;

Βλέπω πῶς στοργὴ μεγάλη
 ἔχεις καὶ γιὰ μέ, μὰ πάλι
 σοῦ τὸ λέω παστρικά.

Πῶς γιὰ σὲ τὸν πατριώτη
 δὲν ἀφίνω τὸν προδότη,
 δὲν ἀφίνω τὸν Βρακᾶ.

Π. — Διάλυσιν Βουλῆς προσμένει κάθε βλάμης,
 ἐν ὅμῳς ἐξυμνῶ προστάτιδας Δυνάμεις,
 καὶ ὅς στρέφουν πρὸς ἐκεῖνας τῶν Ἀχαιῶν οἱ κοῦροι,
 καὶ δέξου μία φάπα στὴ βρώμερή σου μούρη.

Μὰ τετραστιχὴ φωνὴ
 ὅσῃς Τρικούπη τὴν θανή.

Σὰν ἓνας ἰσχυρὸς ἔζησε κάποιον ἰσχυρὸ μόνι,
 εἴχανε σβύσει πρὶν αὐτὴν δόξαις, χαράις, καὶ πόνοι,
 καὶ τῆς ζωῆς τῆς ὄνειρο δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο
 παρὰ νὰ πάῃ συντροφιά στὸ μνήμα τὸ μεγάλο.